Він ходив сумний, як нічка:
Все вона не йшла з ума;
Нею марив, їй у вічка
Приглядався крадькома.

Позирав щораз в віконце,
Чи не трапиться вона —
Його щастя, його сонце,
Його зіронька ясна.

Все б на неї видивлявся
Та балакав без кінця,
А зустрілись — мов затявся,
Не відшукував слівця.

Потім знов тинявсь маною.
Чи не вбачить крадькома;
Плакав нишком, жив одною,
Не міг викинуть з ума.